Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
RIMVYDAS NORKUS
esitatud 30. jaanuaril 2025[1]

**Kohtuasi C-364/23 P**

**ZR**
***versus***

**Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet**

Apellatsioonkaebus – Avalik teenistus – Institutsioonidevaheline üleviimine – Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade artikli 8 alusel vastuseks teatele vaba ametikoha kohta esitatud üleviimistaotlus – Selle taotluse rahuldamata jätmine – Personalieeskirjade artikli 29 lõikes 1 ette nähtud eelisjärjekorra mõju – Õigusnormi rikkumine

1. Käesolev kohtuasi annab meile võimaluse analüüsida probleemi, mis on Euroopa Liidu Üldkohtu 29. märtsi 2023. aasta kohtuotsuse ZR *vs.* EUIPO (T-400/21, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, ei avaldata, EU:T:2023:169) peale esitatud apellatsioonkaebuse keskmes ja puudutab liikuvust institutsioonide vahel ning eelkõige nende õigusnormide omavahelist suhet, mis käsitlevad ühelt poolt ametniku üleviimise taotlust pärast tema lähetamist liidu teise institutsiooni[2] ja teiselt poolt menetlust, mida tuleb järgida vabade ametikohtade täitmisel selles institutsioonis.

## I. Õiguslik raamistik

2. Selle hagi õigusliku raamistiku määravad kindlaks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2013. aasta määrusega (EL, Euratom) nr 1023/2013 (ELT 2013, L 287, lk 15) muudetud Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) põhikohtuasja suhtes kohaldatava redaktsiooni järgmised sätted.

3. Personalieeskirjade artiklis 4 on sätestatud:

„Ametnikke nimetatakse ametisse ja edutatakse üksnes vaba ametikoha täitmiseks ja järgides käesolevaid personalieeskirju.

Institutsioon teatab vabast ametikohast oma töötajatele pärast seda, kui ametisse nimetav asutus või ametiisik on otsustanud, et koht tuleb täita.

[1] Algkeel: prantsuse.

[2] Viidet ühele institutsioonile tuleb käesolevas ettepanekus mõista nii, et see tähistab ka liidu kõiki teisi organeid.

Kui vaba ametikohta ei ole võimalik täita üleviimise, artikli 45a kohase ametisse nimetamise või ametialase edutamise teel, teatatakse sellest teiste institutsioonide töötajatele ja/või korraldatakse sisekonkurss.“

4. Personalieeskirjade artiklis 8 on nähtud ette:

„Mõnda teise Euroopa Liidu institutsiooni lähetatud ametnik võib kuue kuu möödudes taotleda oma üleviimist sellesse institutsiooni.

Kui ametniku koduinstitutsioon ja institutsioon, kuhu ta on lähetatud, on mõlemad üleviimisega nõus, loetakse, et ametnik on töötanud kogu oma liidu teenistuskarjääri jooksul viimases institutsioonis. Sellise üleviimise korral ei saa ta rahalisi hüvitisi, mida ametnikul on vastavalt käesolevatele personalieeskirjadele õigus saada teenistuse lõppemise korral mõnes liidu institutsioonis.

[…]“.

5. Personalieeskirjade artikli 29 lõikes 1 on sätestatud:

„Enne vaba ametikoha täitmist institutsioonis kaalub ametisse nimetav asutus või ametiisik kõigepealt:

a) kas seda kohta on võimalik täita:

   i) üleviimise teel või

   ii) ametisse nimetamise teel vastavalt artiklile 45a või

   iii) ametialase edutamise teel

   institutsiooni sees;

b) kas teiste institutsioonide sama palgaastme ametnikud on esitanud üleviimistaotlusi ja/või

c) kui vaba ametikohta ei olnud võimalik täita punktides a ja b nimetatud viisil, kas kaaluda kandidaadi valimist sobivate kandidaatide nimekirjast artikli 30 tähenduses, võttes vajaduse korral arvesse III lisa asjakohaseid sätteid sobivate kandidaatide kohta, ja/või

d) kas korraldada institutsioonis sisekonkurss, mis on avatud üksnes ametnikele ja Euroopa Liidu muude teenistujate teenistustingimuste artiklis 2 määratletud ajutistele töötajatele;

   või kas rakendada konkursimenetlust kvalifikatsioonide või katsete või nii kvalifikatsioonide kui ka katsete põhjal. […]“.

6. Personalieeskirjade artikli 110 lõikes 1 on nähtud ette:

„Käesolevate personalieeskirjade üldised rakendussätted võtab vastu institutsiooni ametisse nimetav asutus või ametiisik pärast nõupidamist personalikomitee ja personalieeskirjade komiteega.“

## II. Vaidluse taust

7. Vaidluse tausta niisugusena, nagu seda on tutvustanud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 2–13, võib kokkuvõtlikult kirjeldada sisuliselt järgmiselt.

8. Apellant, kes oli palgaastme AD 5 ametnik Euroopa Komisjonis, lähetati tema enda taotlusel personalieeskirjade artikli 39 alusel alates 16. septembrist 2013 EUIPOsse. Ta täitis oma ametikohustusi kõigepealt intellektuaalomandi assistendina ajutise teenistuja staatuses Euroopa Liidu muude teenistujate teenistustingimuste artikli 2 punkti a kohaselt, seejärel alates 1. märtsist 2019 intellektuaalomandi asjatundjana palgaastmel AD 6 ajutise teenistuja staatuses.

9. EUIPO esitas 10. märtsil 2020 asutusesiseselt osalemiskutse, mille eesmärk oli nimetada EUIPO ametnikeks eelkõige sellesse asutusse lähetatud töötajaid (edaspidi „osalemiskutse“) iga-aastase üleviimise (edaspidi „iga-aastane üleviimine“) raames. Osalemiskutses oli täpsustatud, et see on avatud kõikidele kutsealastele profiilidele, sh intellektuaalomandiga seotud profiilidele. EUIPO märkis selles, et ametisse nimetav asutus analüüsib esitatud kandidatuure, võttes arvesse teenistuse huve ja lähtudes järgmistest kriteeriumidest: i) peamise tähtsusega ametikohad või teadmised [EUIPOs], ii) karjäär ja töötulemused [EUIPOs], iii) olemasolevad võimalused ametikohtade loetelus, iv) mõju eelarvele ja v) lepingu ülejäänud kestus või reservnimekirjade ülejäänud kehtivusaeg.

10. Apellant vastas osalemiskutsele määratud tähtaja jooksul, 31. märtsil 2020, paludes end personalieeskirjade artikli 8 alusel EUIPOsse üle viia. Ta täpsustas, et vastab nendele kriteeriumidele ja et võimalik üleviimine on kooskõlas EUIPO teenistuse huvidega.

11. EUIPO avaldas 28. aprillil 2020 teate vaba ametikoha kohta IM/FT&TA/20/47/AD/OD, mis oli mõeldud ametnikele või ajutistele teenistujatele palgaastmetel AD 5 – AD 8, et täita intellektuaalomandi asjatundja ametikoht (edaspidi „vaba ametikoht“).

12. Apellant esitas 12. mail 2020 vastuseks teatele vaba ametikoha kohta oma kandidatuuri. Ametisse nimetavale asutusele saadetud sama kuupäeva e-kirjas viitas apellant sellele teatele vaba ametikoha kohta ning palus personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 alusel end personalieeskirjade artiklite 8 ja 29 kohaselt EUIPOsse üle viia (edaspidi „vaidlusalune taotlus“).

13. Ametisse nimetav asutus jättis vaidlusaluse taotluse 8. septembri 2020. aasta otsusega rahuldamata (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

14. EUIPO võttis 5. novembril 2020 tööle ajutise teenistuja, kes valiti välja selle tulemusena, et avaldati asutuseväline töölevõtmise teadaanne kandidaatide reservnimekirja koostamiseks, kusjuures teenistusse asumise kuupäevaks oli määratud 1. detsember 2020.

15. Apellant esitas vaidlustatud otsuse peale 8. detsembril 2020 personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel kaebuse, mis jäeti 22. märtsi 2021. aasta otsusega rahuldamata (edaspidi „kaebuse kohta tehtud otsus“).

## III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

16. 2. juulil 2021 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldusega palus apellant tühistada vaidlustatud otsuse ja kui vaja, siis kaebuse kohta tehtud otsuse.

17. Ta põhjendas oma hagi kolme väitega, millest esimese kohaselt on rikutud personalieeskirjade artikleid 4, 8, 27, 29 ja 110 ning karjääri järjepidevuse, liidu ametnike teenete võrdleva analüüsi ja läbipaistvuse põhimõtet, teise kohaselt on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet ning kolmanda kohaselt on rikutud põhjendamis- ja hoolitsemiskohustust, mis viis ilmselge hindamisveani mängusolevate huvide kaalumisel.

18. Üldkohus lükkas need kolm väidet vaidlustatud kohtuotsusega tagasi ja jättis hagi seega tervikuna rahuldamata. Esimese väite kohta leidis Üldkohus kõigepealt seoses vaidlusaluse taotlusega, et lähtudes taotluse sõnastust, sisu ja konteksti puudutavatest kriteeriumidest, tuleb see taotlus kvalifitseerida „üleviimistaotluseks“ personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses. Seejärel leidis ta sisuliselt, et niisugust institutsioonidevahelise üleviimise taotlust ei saa pidada oma laadilt taotluseks, mille eesmärk on täita teates vaba ametikoha kohta mainitud vaba ametikoht. Lõpuks otsustas Üldkohus, et EUIPO ei olnud selle taotluse läbivaatamise raames kohustatud võtma arvesse ei personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 punkti b ega artiklit 4, sest need kaks sätet käsitlevad Üldkohtu hinnangul ainult teiste institutsioonide töötajate teavitamist vabadest ametikohtadest. Üldkohtu hinnangul oli apellandi esimene väide põhjendamatu ja osaliselt tulemusetu, mis puudutab iga-aastate üleviimise kahtluse alla seadmist.

19. Teise ja kolmanda väite kohta leidis Üldkohus sisuliselt esiteks, et apellandi olukord ei ole kas sarnane olukordadega, mida tema argumendid puudutavad, või on nendest erinev. Igal juhul ei eeldanud tema väljaspool iga-aastast üleviimist esitatud taotluse läbivaatamine, et administratsioon rahuldab selle. Teiseks oli vaidlustatud otsus Üldkohtu hinnangul piisavalt põhjendatud, selles ei olnud tehtud mingit ilmset hindamisviga ja see oli tehtud hoolitsemiskohustust järgides.

## IV. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded

20. Apellant palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus, tunnistada tema nõuded kohtuasjas T-400/21 vastuvõetavaks ja põhjendatuks ning seega

– sisuliselt tühistada vaidlustatud otsus või vastasel juhul suunata asi tagasi Üldkohtule, et viimane teeks otsuse, ning

– mõista kohtukulud välja EUIPO-lt.

21. EUIPO palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus ilmselge vastuvõetamatuse tõttu tervikuna läbi vaatamata või teise võimalusena põhjendamatuse tõttu rahuldamata ning

– mõista Üldkohtu menetlusega ja käesoleva menetlusega seotud kohtukulud välja apellandilt.

22. Kodukorra artikli 76 lõike 2 kohaselt otsustas Euroopa Kohus kohtuistungi mitte korraldada.

## V. Õiguslik analüüs

23. Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust kolme väitega. Euroopa Kohtu palvel on käesolevas ettepanekus keskendutud kahele esimesele väitele. Enne nende väidete põhjendatuse analüüsimist tuleb siiski käsitleda EUIPO väljendatud kahtlusi apellatsioonkaebuse vastuvõetavuse suhtes.

### *A. Vastuvõetavus*

24. EUIPO seab apellatsioonkaebuse vastuvõetavuse kahtluse alla seepärast, et selles ei ole täpselt ära näidatud, millele vaidlustatud kohtuotsuses vastu vaieldakse, see ei sisalda õiguslikke argumente, millega neid väiteid põhjendatakse, see ei ole piisavalt loogiline ja mõistetav ning seega soovitakse sellega ainult saavutada Üldkohtule esitatud hagi lihtsat uuesti läbivaatamist. Ta leiab, et kogu apellatsioonkaebus põhineb vaidlusaluse taotluse väidetaval ekslikul tõlgendamisel. Niisuguse argumendiga soovib apellant aga tema sõnul muuta vaidluse eset, püüdes esitada esimest korda Euroopa Kohtus argumendid, mida ta Üldkohtus ei esitanud.

25. Apellant väidab, et apellatsioonkaebus on vastuvõetav.

26. Selles küsimuses ei nõustu ma EUIPO arvamusega, mille kohaselt on apellatsioonkaebus sisuliselt tervikuna vastuvõetamatu. Selle apellatsioonkaebuse eesmärk on seada kahtluse alla seisukoht, mille Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses võttis, ning seda niisuguste väidete ja õiguslike argumentide esitamisega, millega apellant soovib sellele seisukohale vastu vaielda. Konkreetselt heidab ta Üldkohtule ette õigusnormide rikkumisi ja faktiliste asjaolude moonutamist, millele ta viitab nii, et näitab konkreetselt ära selle kohtuotsuse aspektid ja punktid. Tuleb lisada, et kui menetlusosaline vaidleb vastu sellele, kuidas Üldkohus on liidu õigust tõlgendanud või kohaldanud – nagu see on käesoleval juhul seoses personalieeskirjade eri sätetega –, on mõistagi võimalik tõstatada apellatsioonimenetluses uuesti õiguslikud küsimused, mis esitati selles kohtus,[3] vastasel korral kaotaks apellatsioonimenetlus osa oma mõttest.

27. Ka EUIPO väited selle kohta, et apellatsioonkaebuse „peamine“ argument, mille kohaselt tõlgendati apellandi taotlust väidetavalt ekslikult, on vastuvõetamatu, ei näi mulle veenvad. Nagu ilmneb apellandi Euroopa Kohtus esitatud menetlusdokumentidest, heidab ta Üldkohtule sisuliselt ette, et viimane moonutas kohtuasja materjale ja rikkus seega õigusnormi vaidlusaluse taotluse kvalifitseerimisel ja järeldustes, mis ta sellest tegi. Niisugused küsimused alluvad aga iseenesest Euroopa Kohtu kontrollile apellatsioonkaebuse raames.[4]

28. On ka mõistagi tõsi, et kodukorra artikli 170 lõike 1 kohaselt ei tohi apellatsioonkaebus muuta Üldkohtus arutatud vaidluse eset ja et Euroopa Kohtu pädevus apellatsioonimenetluses on tõepoolest piiratud Üldkohtus arutatud väidetele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega.[5] Üldkohtule esitatud hagiavaldusest ilmneb siiski selgelt, et sisuliselt seadis apellant kahtluse alla selle, et ei kaalutud tema kandidatuuri vabale ametikohale, mille õiguslikku kvalifikatsiooni on

[3] 13. juuli 2000. aasta kohtuotsus Salzgitter *vs.* komisjon (C-210/98 P, EU:C:2000:397, punkt 43).

[4] Vt 28. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus Qualcomm ja Qualcomm Europe *vs.* komisjon (C-466/19 P, EU:C:2021:76, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika) ning 28. juuli 2011. aasta kohtuotsus Diputación Foral de Vizcaya jt *vs.* komisjon (C-474/09 P – C-476/09 P, EU:C:2011:522, punkt 58).

[5] Vt 10. juuli 2019. aasta kohtuotsus VG *vs.* komisjon (C-19/18 P, EU:C:2019:578, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).

vaidlustatud kohtuotsuses täpsustatud. See viimane on nüüd aga kahtluse alla seatud Euroopa Kohtule esitatud apellatsioonkaebuses. Seega vastupidi EUIPO väitele ei saa seda apellandi „peamist“ argumenti pidada argumendiks, millega muudetakse vaidluse eset Euroopa Kohtus.

29. Leian seega, et selles, kas apellatsioonkaebus ja selle „peamine“ argument on vastuvõetavad, ei ole mingit kahtlust. Seetõttu tuleb asuda õiguslikult analüüsima sisulisi küsimusi.

## *B. Sisulised küsimused*

### *1. Konteksti puudutavad märkused*

30. Enne eespool kirjeldatud õiguslike küsimuste analüüsi soovin teha mõned sissejuhatavad märkused konteksti kohta, mis on vajalikud, et mõista õigesti küsimust, millele Euroopa Kohus käsitletaval juhul vastama peab.

31. Tuleb meenutada, et apellant esitas kaks taotlust, mida on kirjeldatud käesoleva ettepaneku punktides 10 ja 12. Tekib küsimus, kuidas suhestuvad mitu menetlust, mis on käsitletaval juhul läbi põiminud, nimelt i) kandideerimisavaldus, mis on esitatud vastuseks teatele vaba ametikoha kohta, personalieeskirjade artikli 29 lõikes 1 sätestatud õigusnormide kohaselt, mida tuleb järgida vabade ametikohtade täitmisel; ii) institutsioonidevahelise üleviimise taotlus pärast ametniku lähetamist vastuvõtvasse institutsiooni personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses ja iii) iga-aastane üleviimine, mis – nagu ilmneb kohtuasja materjalidest – kujutab endast EUIPO-le omast asutusesisest *sui generis* menetlust (edaspidi *„sui generis* menetlus“), mida ei ole personalieeskirjades ette nähtud.[6]

32. Selles olukorras tehti otsus, mille peale esitati Üldkohtule hagi, ainult teise taotluse kohta, mida on kirjeldatud käesoleva ettepaneku punktis 12, millest ilmneb sisuliselt, et ametisse nimetav asutus otsustas jätta teate vaba ametikoha kohta peale apellandi esitatud kandideerimisavalduse läbi vaatamata sisuliselt seepärast, et see teade ei olnud adresseeritud temale, liidu teise institutsiooni ametnikule. Ametisse nimetav asutus analüüsis siiski seda teist taotlust üleviimistaotlusena personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses, lähtudes iga-aastase üleviimise kriteeriumidest,[7] mille õiguspärasuse on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses heaks kiitnud.

33. Selles küsimuses on siiski raske kindlaks teha esiteks, kas teadet vaba ametikoha kohta tuleb pidada teateks, mis võis olla adresseeritud apellandile,[8] ning teiseks, kas seose olemasolu personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses mõistetud üleviimistaotluse ja iga-aastase üleviimise vahel oli miski, mis õigustab nimetatud üleviimisest tulenevate kriteeriumide

[6] Mis puudutab konkreetsemalt seda viimast menetlust, siis ma saan kohtuasja materjalidest aru nii, et vastandina personalieeskirjade artikli 8 esimeses lõigus ette nähtud menetlusele, mis on mõeldud ainult liidu ametnikele, ei hõlma see mitte ainult neid teiste institutsioonide ametnikke, kes ilmutavad huvi üleviimise vastu, vaid ka lepingulisi töötajaid ja ajutisi teenistujaid, kes on kantud Euroopa Personalivaliku Ameti (EPSO) reservnimekirja. Lisaks seisneb see menetlus selles, et võrreldakse kandidaate, kelle halduslikud profiilid ja olukorrad on mitmesugused, käesoleva ettepaneku punktis 9 kirjeldatud kriteeriumide põhjal, et teha kandidaatide hulgast kindlaks need, keda võib nimetada EUIPO ametnikeks eelarves selleks mõeldud ametikohtadele, mille võib täita ainult selle asutusesisese menetluse kohaselt, avaldamata teadet vaba ametikoha kohta.

[7] Vt käesoleva ettepaneku punkt 9.

[8] Igaks juhuks tuleb märkida, et nagu ilmneb teatest vaba ametikohta kohta, ei olnud selles viidatud ühelegi personalieeskirjade sättele kui õiguslikule alusele, vaid ainult „asutusesisesele liikuvusele“. Üldkohtus seadis apellant aga selle teate need kaks aspekti kahtluse alla, lisades, et igal juhul võis ta EUIPO ajutise teenistujana kõnesolevale vabale ametikohale kandideerida.

kohaldamist selle taotluse läbivaatamisel, seda enam, et see taotlus esitati väljaspool seda üleviimist.[9] Ebaselgus nendes kahes eespool mainitud aspektis ja Üldkohtu vaikimine selles küsimuses vaidlustatud kohtuotsuses on minu meelest eriti kahetsusväärsed asjaolud.

34. Hoolimata segadusest, mis sellest tuleneb ja mis muudab käesoleva kohtuasja õigusliku analüüsi tunduvalt keerukamaks, tuleb see analüüs siiski läbi viia järgmiselt.

### *2. Apellatsioonkaebuse esimene väide*

35. Esimese väitega, mis koosneb kolmest osast, seab apellant kahtluse alla kolm aspekti seoses personalieeskirjade artiklitega 4, 8, 27, 29 ja 110 omavahelise suhtega.

36. Selle väite ja konkreetsemalt selle esimese osa raames tulebki analüüsida küsimust, mis on käesoleva kohtuasja keskmes, st küsimust, kas Üldkohus määras esiteks õigesti kindlaks vaidlusaluse taotluse õigusliku kvalifikatsiooni ja teiseks tegi sellest õiged õiguslikud järeldused.

#### *a) a. Esimese väite esimene osa*

37. Esimese väite esimese osa raames väidab apellant, et Üldkohtu järelduse puhul, mis puudutab vaidlusaluse taotluse õiguslikku kvalifikatsiooni ja järeldusi, mis on sellest tehtud vaidlustatud kohtuotsuses,[10] on rikutud õigusnormi. Ta leiab, et personalieeskirjade artiklid 8 ja 29 ei reguleeri kahte eraldi menetlust. Personalieeskirjade artiklit 8 ei tohi tõlgendada nii, et see puudutab olukorda, kus ei ole vaba ametikohta, sest niisugune lähenemine ei oleks vastuolus mitte üksnes personalieeskirjade artikli 4 sõnastusega, vaid ka selle artiklite 4 ja 29 eesmärgiga. On vaja, et eksisteerib vaba ametikoht, kuhu saab ametniku üle viia, sest ametnikku ei viida üle koos ametikohaga, mis tal on koduinstitutsioonis, seda enam, et eri ametikohad peavad olema ette nähtud iga vastuvõtva institutsiooni eelarves. Apellant heidab Üldkohtule ette ka seda, et viimane moonutas kohtuasja materjale ja eelkõige vaidlusaluse taotluse sõnastust, kui leidis, et see taotlus on üleviimistaotlus personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses.

38. Käsitletaval juhul peab Euroopa Kohus tegema kindlaks, kas Üldkohus võis põhjendatult välistada personalieeskirjade artikli 8 ja artikli 29 lõike 1 samaaegse kohaldamise, leides sisuliselt, et institutsioonidevahelise üleviimise taotlus mainitud artikli 8 esimese lõigu tähenduses ei saa otseselt puudutada konkreetset vaba ametikohta, mis on teate vaba ametikoha kohta esemeks.[11]

39. Minu arvates on Üldkohtu arutluskäigus, eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60–64,[12] mille kohaselt tuleb täielikult eristada institutsioonidevahelise üleviimise taotlust ametniku lähetamise tulemusel personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses ja õigusnorme, mis reguleerivad vabade ametikohtade täitmise võimalusi, muu hulgas institutsioonidevahelise üleviimise taotluse abil personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 tähenduses, rikutud õigusnormi põhjustel, mille ma tagapool esitan. Konkreetsemalt, kuna näib, et sellest

[9] Selle apellatsioonkaebuse raames (vt käesoleva ettepaneku punktid 61–69) püüab apellant ümber lükata Üldkohtu seisukohta, et tema argumendid, millega vaieldi vastu iga-aastase üleviimise õiguslikule alusele ja sellest üleviimisest tulenevate kriteeriumide kohaldamisele tema taotluse suhtes, olid põhjendamata või ei puutunud asjasse, väites nii, et tema taotlus tuli seoses avaldatud vaba ametikohaga ja tema teeneid arvestades läbi vaadata.

[10] Vt käesoleva ettepaneku punkt 18.

[11] Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 61 ja punkti 63 esimene taane.

[12] Selle vahetegemisega seotud eeldus on esitatud juba vaidlustatud kohtuotsuse punktis 39, mis eelneb vaidlusaluse taotluse õiguslikule kvalifitseerimisele, ja seejärel on seda põhjalikumalt käsitletud selle kohtuotsuse punktides 60–64, mis sellele kvalifitseerimisele järgnevad.

vahetegemisest on kohe alates vaidlusaluse taotluse õiguslikust kvalifitseerimisest kantud kogu Üldkohtu arutluskäik, tundub mulle sobivam alustada käesolevat analüüsi selle vahetegemise põhjendatuse analüüsimisega veel enne, kui hakata analüüsima seda kvalifitseerimist.

40. Selles küsimuses tuleb esiteks tõdeda, et täieliku vahe tegemine, mille tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses, on vastuolus personalieeskirjade artikli 8 ja artikli 29 lõike 1 *grammatilise* tõlgendusega. Esimene nendest sätetest puudutab nimelt eelkõige juhtumit, mil ametnik on esitanud üleviimistaotluse pärast seda, kui ta on lähetatud liidu teise institutsiooni. Seega ei ole personalieeskirjade artiklis 8 ette nähtud mingit piirangut seoses ametnike võimalusega, et nad viiakse üle muu hulgas personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 punkti b alusel.

41. Mis puudutab personalieeskirjade artikli 29 lõiget 1, siis see õigusnorm käsitleb ametisse nimetava asutuse poolse konkreetse läbivaatamise võimalusi, et täita vabad ametikohad, st need võimalused on üleviimine, artikli 45a kohane ametisse nimetamine või ametialane edutamine institutsiooni sees, institutsioonidevaheline üleviimine ning sobivate kandidaatide nimekirjade analüüsil rajanev valikumenetlus ja konkurss.

42. Nõnda ilmneb personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 sõnastusest, et selle sättega on kehtestatud eelisjärjekord, mida ametisse nimetav asutus peab vabade ametikohtade täitmisel järgima, kusjuures eesõigus on ametnikel, kes juba töötavad institutsioonis; seejärel teiste institutsioonide ametnikel; nendele järgnevad kandidaadid, kes on sobivate kandidaatide nimekirjas, ja lõpuks tulevad kandidaadid korraldatud konkursi raames.[13] Seega ei saa vaielda vastu sellele, et viimati viidatud sätte kohaselt peab ametisse nimetav asutus esitatud kandidatuure analüüsima selle sättega kehtestatud eelisjärjekorras.[14]

43. Teiseks on Üldkohtu vahetegemine personalieeskirjade artikli 8 ja artikli 29 lõike 1 kohaldamisel vastuolus ka nende sätete *kontekstipõhise* tõlgendusega. Tuleb meenutada, et artikkel 8, mis paikneb I jaotises, kuulub – nagu selle pealkirigi näitab – personalieeskirjade üldsätete hulka. Personalieeskirjade artikkel 29 seevastu asub III jaotise „Ametnike teenistuskäik“ 1. peatükis „Töölevõtmine“.

44. See täpsustatud, leian – nagu kohtujurist Kokott on juba rõhutanud[15] –, et personalieeskirjade üldsätted on kohaldatavad kõikides Euroopa avaliku teenistuse õiguse valdkondades. Sellele seisukohale võib leida kinnitust kohtupraktikast.[16] Seega kõneleb asjaolu, et personalieeskirjade artikli 8 esimeses lõigus sätestatu, mis käsitleb ametniku üleviimistaotlust lähetamise tulemusena,

[13] Niisugune järeldus tuli teha alates 18. märtsi 1999. aasta kohtuotsusest Carbajo Ferrero *vs.* parlament (C-304/97 P, EU:C:1999:152, punktid 29 ja 30 ning seal viidatud kohtupraktika). See kohtuotsus tehti tõesti seoses personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 esialgse redaktsiooniga, milles oli kindlaks määratud eelisjärjekord, mis keskendus eelkõige ametnikele ja muudele teenistujatele, kes töötavad juba institutsioonis, sest selle punktides a ja b oli ette nähtud vastavalt kõigepealt institutsioonisisese edutamise ja üleviimise võimalused ja seejärel institutsioonisiseste konkursside korraldamise võimalused ning alles kolmandana teiste institutsioonide ametnike üleviimise taotluste läbivaatamine. Viidatud kohtuotsuses tehtud järeldus eelisjärjekorra kohta tuleb siiski veelgi enam teha käsitletaval juhul kohaldatava personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 uue redaktsiooni vastuvõtmise järel, sest sellega on nüüd esikohale asetatud asjaomase institutsiooni ametnikud, teisele kohale teiste institutsioonide ametnikud – sellega on rõhutatud ametnike eesõigust nende võimalikul vabale ametikohale määramisel – ja alles seejärel tulevad võimalused analüüsida sobivate kandidaatide nimekirju või korraldada sisekonkurss.

[14] Sõna „võimalik“ kasutamine personalieeskirjade artikli 29 lõikes 1 tähendab siiski selgelt, et ametisse nimetaval asutusel ei ole absoluutset kohustust (13. juuli 2000. aasta kohtuotsus parlament *vs.* Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika).

[15] Kohtujurist Kokott'i seisukoht kohtuasjas komisjon *vs.* Strack uuesti läbivaatamine (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, punkt 30).

[16] Vt personalieeskirjade artiklite 4 ja 29 ja sisuliselt artikli 7 samaaegse kohaldamise kohta „üleviimist“ puudutavas osas 24. veebruari 1981. aasta kohtuotsus Carbognani ja Coda Zabetta *vs.* komisjon (161/80 ja 162/80, EU:C:1981:51, punkt 19) ning personalieeskirjade artiklite 4 ja 29 samaaegse kohaldamise kohta 2. oktoobri 1986. aasta kohtuotsus R. *vs.* komisjon (75/85, EU:C:1986:347, punkt 18).

on üldist laadi, selle kasuks, et seda tuleb tõlgendada koostoimes personalieeskirjade artikli 29 lõikega 1, mis käsitleb esiteks ametikoha vastuvõtvas institutsioonis täitmise konkreetseid võimalusi ja teiseks eelisjärjekorda, mida seejuures tuleb järgida.

45. Vastupidine tõlgendus, mis tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 62 ja 63 ning mille kohaselt ei saa personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu alusel esitatud üleviimistaotlus puudutada otse konkreetset vaba ametikohta, mille ametisse nimetav asutus on avaldanud, tooks kaasa selle, et piiratakse lähetatud ametnike võimalusi kandideerida konkreetsetele ametikohtadele, samas kui niisugust piirangut ei eksisteeriks ametnike puhul, kes ei ole lähetatud. Selle asemel, et anda lähetatud ametnikele täiendav õigus üleviimisele, viiks see artikkel niisugusena, nagu Üldkohus seda tõlgendab, nende õiguse piiramiseni. *Teleoloogilisest* vaatevinklist kahtlen, kas liidu seadusandjal võis olla niisugune kavatsus.

46. Üldkohtu argument, et lähetatud ametnike kõrvalejätmist personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 punktis b ette nähtud menetlusest õigustab ametisse nimetava asutuse vajadus laiendada valikut kaugemale võimalustest, mida pakub personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 punkt a,[17] soodustades liidu ametnike liikuvust ja edendades ühtlasi teenistuse huve,[18] ei veena mind samuti. Mõistan, et lähetatud ametniku üleviimine personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu alusel esitatud taotluse tulemusena ei pakuks asjaomasele liidu institutsioonile täiendavaid inimressursse võrreldes niisuguste isikute töölevõtmisega, kes ei tööta juba samas institutsioonis, nagu on märgitud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 43, ning sellest võib olla tingitud ka võimalik huvi piirata lähetatud ametnike võimalust kandideerida vabadele ametkohtadele personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 punkti b alusel.

47. Niisuguse kaalutluse arvessevõtmine tähendaks siiski sisuliselt, et teenistuse huvid laiendada oma töötajaskonda teistes institutsioonides töötavate ametnike abil kaaluksid üles eesmärgi võtta tööle võimalikult võimekad, tulemuslikult töötavad ja sõltumatud ametnikud,[19] sest see võtaks lähetatud ametnikult võimaluse veenda ametisse nimetavat asutust tema eelistes võrreldes ametnikega, kes ei ole lähetatud. Seega piiraks see arvessevõtmine hoopis ametisse nimetava asutuse valikut, mitte ei laiendaks seda.

48. Lõpuks tuleb märkida, et praktilisest seisukohast võib tõlgendus, mille kohaselt ei saa institutsioonidevahelise üleviimise taotlus personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses puudutada otse konkreetset vaba ametikohta, võtta selles sättes ette nähtud üleviimisvõimaluselt kogu soovitud toime.

49. Mulle näib ebaloogiline just personalieeskirjade artiklite 8 ja 29 samaaegse kohaldamise välistamine Üldkohtu poolt. Kui üleviimistaotlus ei ole seotud vaba ametikohaga, mis on teate vaba ametikoha kohta esemeks, siis kuhu kõnesolev ametnik üle viidaks?[20] Lisaks võib niisugune välistamine olla vastuolus eelarvepiirangutega, sest iga ametikoht, mille eelarvepädevad institutsioonid on kavandanud liidu institutsioonis alalisena, tuleb hoolikalt ette näha vastavale eelarveosale lisatud ametikohtade loetelus.[21] Nagu apellant õigesti märgib, ei viida ametnikku institutsiooni, kuhu ta on lähetatud, üle koos oma koduinstitutsiooni ametikohaga. Teiste

[17] Vaidlustatud kohtuotsuse punkti 60 teine taane.

[18] Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 61.

[19] Personalieeskirjade artikkel 27.

[20] Kui tuleks aru saada nii, et ametnik viiakse üle selleks mõeldud ametikohale iga-aastase üleviimise raames, vt käesoleva ettepaneku punkt 50.

[21] Personalieeskirjade artikli 6 lõige 1.

sõnadega saab ametniku viia üle institutsiooni, kuhu ta on lähetatud, ainult siis, kui seal on ette nähtud alaline vaba ametikoht, mis tuleb täita, ja kui järgitakse personalieeskirjades sätestatud õigusnorme, mida selle täitmisel järgida tuleb.

50. Selles olukorras võib käesoleva ettepaneku punktis 38 meenutatud Üldkohtu kaalutlust mõista nii, et üleviimistaotlus võib puudutada ainult ametikohti, mille institutsioon, kuhu ametnik on lähetatud, on konkreetselt ette näinud, selleks mõeldud asutusesiseses menetluses, mis ei ole personalieeskirjades ette nähtud, st iga-aastases üleviimises. Tuleb siiski asuda seisukohale, et niisuguse tõlgendusega, mis ei tulene kuidagi sõnaselgelt vaidlustatud kohtuotsusest, eiratakse asjaolu, et õigusnorm, mis käsitleb personalieeskirjade artikli 8 esimeses lõigus ette nähtud ametniku institutsioonidevahelist üleviimist tema lähetamise tulemusena, on üldist laadi.

51. Ma ei näe ka mingit objektiivset põhjust, mille tõttu peaks niisugune ametniku lähetamise järel esitatud üleviimise taotlus olema piiratud ainult ametikohtadega, mida vastuvõtva institutsiooni sisene menetlus konkreetselt selles puudutab. Iga-aastane üleviimine ehk *sui generis* menetlus, millega on loodud täiendav võimalus institutsioonidevahelisteks üleviimisteks lisaks personalieeskirjades ette nähtud võimalusele pääseda ametniku ametikohtadele EUIPOs, ei tohiks kaaluda üles personalieeskirjadega loodud süsteemi, mis puudutab üleviimisi ametniku lähetamise järel ja mida tuleb EUIPO suhtes kohaldada õigusaktide kohaselt, millega ta on asutatud.[22] Seda süsteemi on selleks, et anda sellele kogu soovitav toime, vaja tõlgendada koostoimes personalieeskirjade artiklitega 4 ja 29.[23] Igal juhul võib niisugune piiramine tekitada erineva kohtlemise, mis puudutab lähetatud ametnikke, kes taotlevad personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu alusel üleviimist EUIPOsse, kus on konkreetne asutusesisene menetlus, ja mõnda teise liidu institutsiooni lähetatud ametnikke, milles ei ole niisugust menetlust ette nähtud, ja kes taotlevad sinna üleviimist, kusjuures see erinev kohtlemine ei ole objektiivselt põhjendatud.

52. Niisugune järeldus tuleb teha seda enam, et iga-aastasel üleviimisel näib olevat – nagu ilmneb Üldkohtu toimikust – teistsugune kohaldamisala kui menetlusel, mis puudutab üleviimistaotlust personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses.[24] Nagu aga ilmneb vaidlustatud kohtuotsusest, jättis Üldkohus muutmata vaidlustatud otsuses esitatud analüüsi, mis rajaneb iga-aastase üleviimise raames kohaldatavatel hindamiskriteeriumidel, mida kohaldati ka vaidlusaluse taotluse suhtes, analüüsimata – ehkki apellant seda palus –, kas selle iga-aastase üleviimise ja artikli 8 esimeses lõigus, tõlgendatuna koostoimes personalieeskirjade artikliga 29, silmas peetud menetluse vahel on seos.

53. Üksnes täiendavalt tuleb rõhutada, et eelkõige personalieeskirjade artiklite 8 ja 29 samaaegse kohaldamise välistamine on vastuolus vaidlustatud otsuses endas esitatud arutluskäiguga. Selle arutluskäigu järgi välistati apellandi vabale ametikohale esitatud kandidatuuri kaalumine seetõttu, et teade ei olnud adresseeritud talle kui teise institutsiooni ametnikule, mida täpsustati ka kaebuse kohta tehtud otsuses. Miski vaidlustatud otsuses ei anna siiski alust arvata, et see taotlus ei saanud ühelgi juhul puudutada vaba ametikohta.[25] Sellega seoses tuleb märkida, et EUIPO järeldust küsimuses, kes on teate vaba ametikoha kohta õiguspärased adressaadid, millele

[22] Personalieeskirjade artikli 1a lõige 2.

[23] Personalieeskirjade süsteemist tuleneb, et kui asi puudutab vaba ametikohta, kohaldatakse personalieeskirjade artikleid 4 ja 29 (vt selle kohta 24. veebruari 1981. aasta kohtuotsus Carbognani ja Coda Zabetta *vs.* komisjon, 161/80 ja 162/80, EU:C:1981:51, punkt 19), sest artiklis 4 on sätestatud kohustus avaldada iga vaba ametikoht ja artiklis 29 on ette nähtud konkreetsete võimaluste kasutamise eelisjärjekord selle vaba ametikoha täitmisel.

[24] Vt käesoleva ettepaneku 6. joonealune märkus.

[25] Vt käesoleva ettepaneku punkt 32.

apellant Üldkohtus vastu vaidles, ei ole vaidlustatud kohtuotsuses analüüsitud. Seega ei lükka EUIPO vastupidised argumendid, mis on selle kohtuotsuse punktide 62 ja 64 eksliku tõlgendamise tulemus, eelnevat ümber.

54. Kõige eelneva põhjal leian, et Üldkohus on rikkunud vaidlustatud kohtuotsuses õigusnormi osas, milles ta otsustas, et vaidlusalune taotlus, mis kvalifitseeriti üleviimistaotluseks personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu tähenduses, ei saanud juba oma laadilt puudutada konkreetset vaba ametikohta, ja lükkas seega tulemusetuna tagasi apellandi argumendid, mis käsitlesid sisuliselt seda, et eespool viidatud sätet ei kohaldata samal ajal muu hulgas personalieeskirjade artikliga 29.

55. Tuleb asuda seisukohale – nagu on märgitud juba käesoleva analüüsi alguses –, et see õigusnormi rikkumine on muutnud ekslikuks Üldkohtu ülejäänud arutluskäigu, mis käsitleb hagi põhjendatust. See käib ka vaidlusaluse taotluse õigusliku kvalifitseerimise kohta, millega seoses pidas Üldkohus vajalikuks liigitada see taotlus kaheti kas üleviimistaotluseks või kandideerimisavalduseks vastusena teatele vaba ametikoha kohta. Nagu ilmneb eelnevatest punktidest, võis neid kahte menetlust kohaldada paralleelselt ja seega võis personalieeskirjade artikli 8 esimese lõigu alusel esitatud üleviimistaotlus tõesti puudutada vaba ametikohta, mis oli teates vaba ametikohta kohta välja kuulutatud. Lahutades vaidlusaluse taotluse selle õigusliku kvalifitseerimise käigus osadeks, rikkus Üldkohus õigusnormi.

56. Märgin veel, et kuna vaidlusalusest taotlusest tuleneb, et apellandil oli kavas lasta end üle viia EUIPOsse ja saada seal ametnikuks, vastates teatele vaba ametikoha kohta, ei puutu täpne viis, kuidas vaidlusalune taotlus oli sõnastatud, minu arvates asjasse. Ametisse nimetav asutus peab taotluse õiguslikult kvalifitseerima nii, et see peegeldaks mõtet, mille selle autor soovis sellele anda.[26] Käsitletaval juhul toimus aga just vastupidine: teates vaba ametikoha kohta EUIPOs ei näidatud ära mingit õiguslikku alust, samas kui asjaolu, et apellant viitas oma vaidlusaluses taotluses kahele õiguslikele alustele, nimelt personalieeskirjade artiklitele 8 ja 29 – minu meelest täiesti õigesti –, tõlgendati temale ebasoodsalt.

57. Sellest järeldub, et esimese väite esimese osaga tuleb minu arvates nõustuda. Esimese väite ülejäänud osi ja teist väidet analüüsin seega ainult teise võimalusena.

*b) b. Esimese väite teine osa*

58. Esimese väite teises osas kinnitab apellant, et Üldkohus on rikkunud tema kaitseõigusi või vähemalt tõlgendanud tema esimest väidet valesti ja jätnud mõned tema argumendid kõrvale, keskendudes EUIPO hindamisaruandeid käsitlevatele argumentidele, ilma kaalumata, kummad on õigemad, kas need või tema argumendid, ning seda enam, et neid aruandeid Üldkohtu toimikus ei olnud.

59. Need argumendid ei tundu mulle veenvad. Üldkohus tugines tõesti EUIPO argumentidele, mis käsitlevad apellanti puudutavaid hindamisaruandeid. Apellant, kes ei väida, et nende sisu oli talle teadmata, võis siiski oma kaitseõigusi tõhusalt kasutada osas, mis puudutab nende põhjal

[26] Tuleb märkida, et taotleja, kes ametisse nimetava asutuse poole pöördub, võib oma taotluses õigusliku alusega isegi eksida. Niisugune asjaolu ei tohiks siiski talle kahju tuua, sest ametisse nimetav asutus, kes peab arvesse võtma kõiki asjaolusid, mis võivad tema otsust mõjutada, on kohustatud talle esitatud dokumendid kvalifitseerima õiguslikult õigesti.

antud hinnangud. Seega ei saa tema kaitseõiguste väidetav rikkumine tuleneda nende aruannete puudumisest Üldkohtu toimikus, seda enam, et apellant ise ei pidanud vajalikuks neid dokumente Üldkohtule esitada.

60. Lisaks ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 52 ja 53, et vastupidi apellandi väitele ei võtnud Üldkohus arvesse mitte üksnes hindamisaruandeid, vaid ka muid asjaolusid, näiteks apellandi pädevust ja ametikohti, millel ta oli oma karjääri jooksul EUIPOs töötanud. Ülejäänud osas tuleb märkida, et asjaolu, et Üldkohus lükkas apellandi argumendid tagasi, ei saa tähendada, et ta on rikkunud apellandi kaitseõigusi või vähemalt tõlgendanud valesti tema esimest väidet ja jätnud mõned tema argumendid analüüsimata. Esimese väite teine osa tuleb seega tagasi lükata.

*c) c. Esimese väite kolmas osa*

61. Esimese väite kolmanda osa raames heidab apellant Üldkohtule ette õigusnormide rikkumisi sellega, et esiteks jättis viimane asjassepuutumatuse tõttu läbi vaatamata tema iga-aastast üleviimist käsitleva kriitika, kuigi tema taotluse läbivaatamisel kohaldati sellest menetlusest tulenevaid kriteeriume, ja teiseks moonutas Üldkohus kohtuasja materjale, asudes seisukohale, et vaidlusalust taotlust ei vaadatud läbi iga-aastase üleviimise raames. Lisaks heidab ta Üldkohtule ette, et viimane rikkus põhjendamiskohustust, vastates tema argumentidele ainult osaliselt.

62. Meenutan, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 69 leidis Üldkohus sisuliselt, et apellandi ükskõik missugune argument, mis puudutab iga-aastast üleviimist, ei puutu vaidlustatud otsuse õiguspärasuse kontrollimisel arvesse, sest see otsus käsitleb teist üleviimistaotlust. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70 ja 71 otsustas Üldkohus, et apellandi argumendid, mille kohaselt on rikutud personalieeskirjade artiklit 110, on vastuvõetamatud sisuliselt seetõttu, et ei ole selgelt ja täpselt ära näidatud, kuidas see rikkumine tema isiklikku olukorda või vaidlustatud otsuse sisu mõjutas.

63. Kõigepealt ei nõustu ma EUIPO seisukohaga, mille ta esitas vastuseks apellandi argumentidele, mis on kokkuvõtlikult esitatud käesoleva ettepaneku punktis 61 ja mille kohaselt ei tugine apellant ühelegi õiguslikule asjaolule, vaid esitab ainult uuesti argumendid, mille ta esitas juba Üldkohtus, püüdes nii väidetavalt seada kahtluse alla hinnangut, mille Üldkohus andis faktilistele asjaoludele. Nimelt kuigi lihtsalt juba Üldkohtus esitatud argumentide kordamine võiks viia nende läbi vaatamata jätmiseni,[27] tuleb meenutada, et kui menetlusosaline vaidleb vastu sellele, kuidas Üldkohus liidu õigust tõlgendas või kohaldas, nagu see on käsitletaval juhul küsimuses, kas vaidlusaluse taotluse läbivaatamisel kohaldatud menetlus oli õiguspärane, võttes arvesse personalieeskirjade eri sätteid, on mõistagi võimalik tõstatada apellatsioonimenetluses taas õiguslikud küsimused, mida analüüsiti Üldkohtus,[28] vastasel korral jäetaks apellatsioonimenetlus ilma osast selle mõttest. Seega tuleb EUIPO argumendid, mis käsitlevad esimese väite kolmanda osa vastuvõetamatust, tagasi lükata.

64. Selles olukorras on apellandi argumentide sisu kohta vaja märkida järgmist. Kõigepealt tuleb meenutada, et vaidlusalust taotlust hinnati nn iga-aastase üleviimise menetlusest tulenevatest kriteeriumidest lähtudes. Sama hinnangu põhjal leidis Üldkohus, et EUIPO analüüsis vaidlusalust taotlust nõuetekohaselt.[29]

[27] Vt selle kohta 19. novembri 1998. aasta kohtuotsus parlament *vs.* Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika) ning 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus DK *vs.* EEAS (C-851/19 P, EU:C:2021:607, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

[28] 13. juuli 2000. aasta kohtuotsus Salzgitter *vs.* komisjon (C-210/98 P, EU:C:2000:397, punkt 43).

[29] Vt käesoleva ettepaneku punkt 32 ja punktid 51–55, tõlgendatuna koostoimes vaidlustatud kohtuotsuse punktiga 5.

65. Minu arvates ei saanud Üldkohus ilma vaidlustatud kohtuotsuses õigusnormi rikkumata lükata apellandi argumente, mis puudutavad sisuliselt iga-aastast üleviimist, asjassepuutumatuse tõttu tagasi ainuüksi asjaolu põhjal, et Üldkohtus arutatava hagi ese puudutas ühte teist üleviimistaotlust, mis esitati väljaspool osalemiseks kindlaks määratud tähtaega. Üldkohtu see kaalutlus kaldub märkimisväärselt kõrvale tegelikust hinnangust vaidlusalusele taotlusele, sest hoolimata asjaolust, et nimetatud taotlus esitati vastuseks teatele vaba ametikoha kohta, hinnati seda teisest, iga-aastase üleviimise menetlusest tulenevatest kriteeriumidest lähtudes ja see kiideti heaks Üldkohtu selle hinnangu põhjal.[30]

66. Peale asjaolu, et Üldkohus ei analüüsinud üldse, missuguses suhtes on omavahel iga-aastase üleviimise menetlus, mis on *sui generis* menetlus, ja personalieeskirjade artikli 8 esimeses lõigus koostoimes artikliga 29 silmas peetud menetlus, selle hindamisel, kas sellest esimesest menetlusest tulenevate kriteeriumide kohaldamine teises menetluses on põhjendatud,[31] võttis ta üldisemalt hagejalt võimaluse seada kahtluse alla, kas nende kohaldamine tema taotluse läbivaatamisel oli asjakohane, olen ma eriti tundlik apellandi väite suhtes, et sellel ei olnud mingit mõju menetlusele ega tema taotluse hindamisel kohaldatud kriteeriumidele.

67. Nendel asjaoludel ei ole iga-aastase üleviimise menetlus minu arvates nendest kriteeriumidest lahutatav.[32] Tuleb asuda seisukohale, et sellest menetlusest tulenevate kriteeriumide kohaldamine vaidlusaluse taotluse läbivaatamisel võimaldab apellandil seada kahtluse alla selle menetluse õiguspärasuse, millest need kriteeriumid tulenevad.

68. Seega kujutab Üldkohtu järeldus, et apellandi argumendid, mis käsitlevad iga-aastase üleviimise õiguspärasust personalieeskirjade artiklitest 4 ja 29 lähtudes, tuleb asjassepuutumatuse tõttu tagasi lükata, endast minu arvates õigusnormi rikkumist.

69. Sellest järeldub, et esimese väite kolmas osa on põhjendatud.

### *3. Apellatsioonkaebuse teine väide*

70. Apellatsioonkaebuse selle väite raames, mis jaguneb kolmeks osaks, leiab apellant, et lükates tagasi tema väite, et on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet, rikkus Üldkohus õigusnorme, põhjendamiskohustust ja tema kaitseõigusi ning moonutanud kohtuasja materjale.

#### *a) a. Teise väite esimene osa*

71. Teise väite esimese osa raames esitab apellant kaks peamist argumenti. Kõigepealt vaidleb ta vastu Üldkohtu järeldusele, et tema argumendid, et ei järgitud personalieeskirjade artikli 29 lõikes 1 kindlaks määratud eelisjärjekorda, mis tekitas institutsioonivälistе kandidaatide ja üleviimist taotlevate ametnike ebavõrdse kohtlemise, ei puutu asjasse. Seejärel heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane leidis, et tema staatus, st asjaolu, et ta on teise institutsiooni ametnik, kes palub end alaliselt üle viia EUIPOsse, ei ole sarnane ajutiselt tööle võetud kandidaadi staatusega, ning väidab, et see kaalutlus ei sobi kokku kõnesoleva teatega vaba ametikoha kohta ja et juhul, kui leitakse, et tegemist on erineva kohtlemisega, oleks personalieeskirjade artikli 29 lõikega 1 tagatud eesõigus pidanud viima selleni, et tema taotlust võetakse arvesse.

[30] Vt käesoleva ettepaneku 29. joonealune märkus.

[31] Vt käesoleva ettepaneku punktid 33 ja 52.

[32] Vt analoogia alusel 17. detsembri 2020. aasta kohtuotsus BP *vs.* FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, punkt 38).

72. Kõigepealt tuleb meenutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 76–79 lükkas Üldkohus apellandi argumendid esiteks asjassepuutumatuse ja teiseks igal juhul põhjendamatuse tõttu tagasi.

73. Tarvis on ka meenutada, et võrdse kohtlemise põhimõte nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud. Eri olukordi iseloomustavad asjaolud ja nende olukordade võimalik sarnasus tuleb kindlaks teha ning neile tuleb anda hinnang, pidades silmas asjasse puutuvate õigusnormide eset ja eesmärki, kusjuures tuleb mõistagi arvesse võtta asjaomase valdkonna põhimõtteid ja eesmärke.[33]

74. See täpsustatud, piisab selle kohta, mida Üldkohus on järeldanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 76 ja mille kohaselt ei saa apellandi argumendid sisuliselt anda tulemusi osas, milles on väidetud, et ei järgitud eelisjärjekorda personalieeskirjade artikli 29 lõike 1 tähenduses, esiteks meenutamisest, et käesoleva ettepaneku punktides 39–57 esitatud põhjustel tuleb seda järeldust pidada järelduseks, mille puhul on rikutud õigusnormi.

75. Teiseks näib Üldkohtu arutluskäik vaidlustatud kohtuotsuse punktides 77–79, milles on apellandi argumendid, et vaidlusaluse taotluse läbivaatamisel on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet, põhjendamatuse tõttu tagasi lükatud, mulle samuti ekslik.

76. Üldkohus ei saanud nimelt õigusnormi rikkumata keskenduda isiku olukorrale tema ajutise teenistujana töölevõtmise järel ja võrrelda tema olukorda apellandi omaga, sest niisuguse võrdluse puhul ei võeta arvesse tema argumentides silmas peetud olukordade tegelikkust.[34] Minu arvates oleks nende olukordade võrdlemiseks või eristamiseks vajaduse korral tulnud asetada end kandidatuuride kaalumise etappi, võrreldes kandidaate vabale ametikohale, st reservnimekirja kantud institutsioonivälist kandidaati apellandiga, kes on EUIPOsse lähetatud komisjoni ametnik, ja seda – nagu apellant väidab – personalieeskirjade artikli 29 lõikes 1 ette nähtud eelisjärjekorda järgides.

77. Teise väite esimese osaga tuleb niisiis nõustuda.

*b) b. Teise väite teine osa*

78. Apellant leiab, et Üldkohus lükkas ekslikult tagasi teise väite teise osa, mille kohaselt on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet, mis puudutab kandidaate, kellel ei ole intellektuaalomandi asjatundja profiili, ja kandidaate, kellel see on.

79. Need argumendid ei tundu mulle veenvad. Kuigi mulle näib vajalik märkida, et Üldkohus tugines olukordade sarnasuse hindamisel „üleviimiste valdkonnale“, ehkki apellandi argumendid puudutasid üldisemalt töölevõtmist,[35] on see hinnang sisuliselt õigesti sõnastatud kandidaatide

[33] Vt 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus DK *vs.* EEAS (C-851/19 P, EU:C:2021:607, punktid 47 ja 48 ning seal viidatud kohtupraktika).

[34] Tuleb märkida, et esiteks oli vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79 viitega selle punktile 12 mainitud asutusevälise teate vaba ametikohta kohta eesmärk koostada kandidaatide reservnimekiri, et täita intellektuaalomandi asjatundja ametikoht ajutise teenistuja töölevõtmisega. Teiseks sooviti selle teatega vaba ametikoha kohta, millele apellant vastas, võtta tööle ametnik või ajutine teenistuja.

[35] Mida võib muide pidada loogiliseks, sest apellant esitas oma üleviimistaotluse vastuseks teatele vaba ametikoha kohta, seda enam, et nagu käesoleva kohtuasja kontekstist ilmneb, võisid „üleviimised“ EUIPOs iga-aastase üleviimise menetluse raames puudutada niisuguste kandidaatide töölevõtmist kitsamas tähenduses, kes ei olnud liidu ametnikud.

kvalifikatsioonide ja oskuste põhjal, milleks on käsitletaval juhul nende spetsialiseerumine intellektuaalse omandi õigusele või muule valdkonnale, võttes arvesse kõnesoleva valdkonna põhimõtteid ja eesmärke. [36]

80. Seega tuleb – nagu on tehtud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 82 ja 83 – asuda seisukohale, et intellektuaalomandile spetsialiseerumata ametniku profiili ja intellektuaalomandile spetsialiseerunud ametniku profiili erinevus seisnes eri oskustes. Mulle näib aga, et erinev kohtlemine või nagu väidab apellant, nendest olukordadest esimese soodsam kohtlemine ei ole vastuolus võrdse kohtlemise põhimõttega. Ülejäänu osas asetab apellant ise rõhu nende kandidaatide erinevusele, kellel kas on või ei ole intellektuaalomandi profiili, ja võimatusele nende teeneid võrrelda.

81. Mulle tundub seega, et Üldkohtu järelduse puhul, millega lükati tagasi teise väite teine osa, ei tehtud mingit viga.

*c) c. Teise väite kolmas osa*

82. Teise väite kolmanda osa raames heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane pani toime õigusnormide rikkumisi, esitas ebaloogilise arutluskäigu ja moonutas kohtuasja materjale, lükates tagasi argumendi, et teisi ametnikke viidi üle väljaspool iga-aastast üleviimist, millega rikuti võrdse kohtlemise põhimõtet. Apellant heidab Üldkohtule ette, et viimane on rikkunud tema kaitseõigusi sellega, et jättis rahuldamata tema taotluse võtta menetlust korraldav meede, mille eesmärk on saavutada see, et esitatakse nende otsuste loetelu, mis puudutavad koosseisuliste töötajate halduslikku olukorda alates 2013. aastast.

83. Üldkohtu arutluskäik, millega ta lükkas apellandi argumendid tagasi, on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 86–90. Selle arutluskäigu kohaselt järgnes väljaspool iga-aastast üleviimist esitatud üleviimistaotlusele, mida üksikasjalikult analüüsiti, sõnaselge rahuldamata jätmise otsuse tegemine. Et personalieeskirjad ei anna mingit õigust institutsioonidevahelisele üleviimisele selle artikli 8 alusel ja apellandi õigus sellele, et tema üleviimistaotlus vaadatakse läbi, ei eelda, et administratsioon rahuldab selle, leidis Üldkohus, et apellandi teise väite kolmas osa tuleb tagasi lükata. Ta asus seega seisukohale, et ei ole ka vaja rahuldada tema taotlust võtta menetlust korraldav meede, et esitataks EUIPO dokumendid.

84. Mis puudutab seda, kuidas on sõnastatud apellandi argumentide tagasilükkamise põhjused, millest enamik on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 86, mida tuleb tõlgendada koostoimes punktidega 51–55, siis leidis Üldkohus, et „apellandi üleviimistaotlust, mis esitati väljaspool iga-aastast üleviimist […], kaaluti üksikasjalikult ja seejärel tehti vaidlustatud otsusega sõnaselge otsus jätta see taotlus rahuldamata“. Neid punkte tuleb tõlgendada koostoimes punktidega, millele apellant kui ebaloogilistele oma apellatsioonkaebuses vastu vaidleb.

85. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 47 leidis Üldkohus, et „apellant oli juba esitanud üleviimistaotluse osalemiskutse raames, mistõttu tuleb vaidlusalust taotlust pidada taotluseks, mis kujutab endast jätku tema tegevusele […], mille eesmärk oli saavutada tema üleviimine ametnikuna“. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51 leidis ta, et „EUIPO kaalus vaidlusalust taotlust üleviimise kriteeriumidest lähtudes […] ja vaidlusalune taotlus sisaldab palju viiteid nendele kriteeriumidele“. Selle kohtuotsuse punktides 52 ja 53 esitas Üldkohus põhjused, mille tõttu ta järeldab, et ametisse nimetav asutus võttis küll arvesse neid kriteeriume, st apellandi

[36] Vt käesoleva ettepaneku 33. joonealuses märkuses viidatud kohtupraktika.

pädevust, ametikohti, millel ta oli oma karjääri jooksul EUIPOs töötanud, ja tema hindamisaruandeid, mis – nagu ilmneb käesoleva ettepaneku punktist 9 – on tõesti kriteeriumid, mida kohaldatakse iga-aastasel üleviimisel. Tuleb meenutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 69 lükati asjassepuutumatuse tõttu tagasi „kõik [apellandi esitatud] argumendid, mis puudutavad iga-aastast üleviimist“.

86. Nagu tuleneb eespool esitatud väidetest koostoimes, leiti esiteks, et vaidlusalune taotlus, mida analüüsiti iga-aastase üleviimise raames kohaldatavatest kriteeriumidest lähtudes, on esitatud väljaspool seda üleviimist; teiseks, et selle läbivaatamine nendest kriteeriumidest lähtudes võimaldab siiski järeldada, et personalieeskirjade artikli 8 esimest lõiku ei ole rikutud, ja kolmandaks, et apellandi teise väite kolmanda osa raames esitatud argumendid, tingimusel et need põhinevad eespool nimetatud väidetel, tuleb tagasi lükata. Esimese väite esimese ja kolmanda osa analüüsimisel esitatud põhjustel[37] on nende väidete puhul rikutud õigusnormi, seda enam, kui võtta arvesse kontekstuaalset segadust, mida on kirjeldatud eelkõige käesoleva ettepaneku punktis 33.

87. Eelnevat järeldust ei lükka ümber see, mida Üldkohus on tuvastanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87, st et personalieeskirjad ei anna mingit õigust sellele, et institutsioonidevahelise üleviimise taotleja viiakse tõesti üle, ja seda isegi ametnikele, kelle puhul on täidetud kõik üleviimise tingimused. Sellele järeldusele jõudmisel ei analüüsi Üldkohus apellandi argumenti, et teda koheldi ebavõrdselt võrreldes teiste ametnikega, kes viidi üle väljaspool iga-aastast üleviimist.

88. Käesoleva ettepaneku punktis 86 tuvastatud vea tõttu ei analüüsinud Üldkohus apellandi selle argumendi sisu, mille kohaselt viidi teisi ametnikke üle väljaspool iga-aastast üleviimist. Niisiis ei saa Euroopa Kohus võimalikku apellandi kaitseõiguste rikkumist hinnata, võttes arvesse käesoleva ettepaneku punktis 82 kirjeldatud menetlust korraldava meetme taotluse rahuldamata jätmist.

89. Seega tuleb ka teise väite kolmanda osaga nõustuda.

## VI. Lõplik otsus hagi põhjendatuse küsimuses

90. Kõikide eelnevate kaalutluste põhjal teen Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et esimese väite esimene osa on põhjendatud. Lisaks leian, et ka esimese väite kolmas osa ning teise väite esimene ja kolmas osa on põhjendatud. Võttes siiski arvesse asjaolu, et Üldkohus lükkas tulemusetusse tõttu tagasi mitu apellandi argumenti, ei saa esimese väite esimese osa raames tuvastatud vea tõttu asjas sisulist otsust teha. Nendel asjaoludel ja juhul, kui Euroopa Kohus peaks otsustama vaidlustatud kohtuotsuse tühistada, teen ettepaneku, et asi suunataks tagasi Üldkohtule uuesti läbivaatamiseks, millisel juhul tuleb otsuse tegemine kohtukulude kohta jätta edaspidiseks.

## VII. Ettepanek

91. Eelnevate kaalutluste põhjal teen Euroopa Kohtule järgmise ettepaneku:

– tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 29. märtsi 2023. aasta kohtuotsus ZR *vs.* EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), tingimusel et esimese väite esimene ja kolmas osa ning teise väite esimene ja kolmas osa on põhjendatud;

[37] Vt käesoleva ettepaneku punktides 39–57 ja 64–69 näidatud põhjused.

– suunata asi tagasi Üldkohtule ning

– jätta kohtukulude kohta otsuse tegemine edaspidiseks.